

Arrest

nr. 334 461 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 april 2024 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MOHAMMAD, die verschijnt voor de verzoekende partij.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 25 augustus 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ingediend op 4 september 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, geboren in Sultanpur Safla in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar op 19 februari 1994. U bent Arabier van etnie en soennitisch moslim. Uw

moedertaal is Dari. U heeft twee broers en een zus. Uw broer [[A., M.] of [M. R.] (o.v.: [...]) – CGVS: [...]) verblijft in België en werd op 18 april 2017 erkend als vluchteling. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende elementen aan.

Net nadat u in het najaar van 2015 uw opleiding bij de grenspolitie in Jalalabad had afgerond, belde uw vader u op met de vraag of u naar huis kon komen. Er was een dreigbrief aangekomen van de taliban en uw oudere broer, die soldaat was bij het nationale leger in de provincie Helmand, had ook verlof genomen en was onderweg naar huis. U nam een dag verlof. Nog diezelfde avond kwamen de taliban langs bij jullie thuis. Uw broer kon ontsnappen, maar ze namen u gevangen en vermoordden uw vader.

Gedurende zes maanden zat u gevangen in de omgeving van Shek Misri. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u zelf niet voor de overheid zou gaan werken. Enkele weken later ging u aan de slag bij de nationale politie, als bewaker van de politieacademie in Sharshahi. U bleef daar werken tot aan de machtsovername in augustus 2021. Na een nieuw bezoek van de taliban aan jullie huis, op een moment dat u zelf bij uw maternale oom logeerde, besloot u om te vluchten uit Afghanistan. Rond 17 augustus 2021 bent u vertrokken richting Europa.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 17 maart 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: kopieën van een politiebade, van een bankkaart, van een getuigschrift van een politieopleiding en van een foto van u in uniform. Na uw persoonlijk onderhoud signaleerde u nog dat uw geboortedatum in de hoofding van het persoonlijk onderhoud fout was geschreven. Het moest 22 februari zijn in plaats van 19 februari. U stuurde daarvoor uw Belgische verblijfskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat aan uw bewering de broer te zijn van een militair geen geloof kan worden gehecht.

Op basis van de gegevens die u gaf, kon het CGVS de persoon vinden die u als uw broer aanduidt. Hij heet zoals u verklaart [M.R.A.], komt uit hetzelfde dorp als u en legde tijdens zijn dubbel onderhoud voor het CGVS in 2017 verklaringen af die voor een deel gelijklopend zijn met wat u aanbrengt (zie bijgevoegde uittreksels voor CGVS 16/10498). Zo geeft u dezelfde namen op voor wie jullie moeder en vader zijn (DVZ-verklaring van 22/1/2016 en CGVS notities van het persoonlijk onderhoud van 23/01/2024, hierna CGVS, p. 5-6). In België verblijft u momenteel ook op hetzelfde adres als uw broer, in de [...] (zie bijgevoegd uittreksel adresverandering CGVS van 6/10/23 en CGVS, p.3)

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw broer en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw broer alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Dat geldt des te meer voor u, aangezien u in België verblijft in het huis van uw broer (CGVS, p.3)

Desondanks weet u zo goed als niets over de militaire carrière van uw broer. U zegt dat hij luitenant was (CGVS, p. 18), terwijl hij zelf zegt dat hij sergeant was (CGVS 1610498, persoonlijk onderhoud van 27/03/2017, p. 3), wat in een legercontext uiteraard een significant verschil is. U weet enkel dat hij in Helmand werkte, maar kan niet zeggen voor welke divisie hij werkte (CGVS, p.18) of tot welk korps hij behoorde (CGVS, p.19). Geconfronteerd met de vreemde vaststelling dat u niets weet te zeggen over de job

van uw broer waarmee u samenwoont, antwoordt u dat dat inderdaad vreemd is, dat jullie goed met elkaar overeenkomen, maar dat jullie niet met elkaar hebben gesproken (CGVS, p.19), wat uiteraard niet kan volstaan.

Ook uw verklaringen wijken op belangrijke elementen af van de verklaringen die uw broer bij zijn verzoek om internationale bescherming in 2017 heeft afgelegd. Zo verklaarde hij dat zijn broer, wat u dus zijn-, zijn opleiding bij de grenspolitie genoot nadat die de twaalfde graad op school had afgewerkt (CGVS 1610498, persoonlijk onderhoud van 27/03/2017, p.13), terwijl u zelf verklaart maar tot de zevende graad naar school te zijn geweest (CGVS, p. 4). Daarmee geconfronteerd, zegt u dat uw broer of de tolk zich misschien vergist heeft (CGVS, p. 21). Dit is echter geen afdoende uitleg, gezien het grote verschil tussen zeven dan wel twaalf jaar onderwijs. In die context is het ook opvallend dat u bijvoorbeeld wel kan zeggen hoe oud uw moeder is of hoe lang uw vader al overleden is (CGVS, p. 6), maar dat u niet weet tot welke leeftijd u zelf naar school bent gegaan of wanneer u bij de politie bent gaan werken (CGVS, p.8).

U legt ook geen enkel document voor dat uw verwantschap met uw broer zou kunnen staven. In afwezigheid van dergelijke documenten en gezien de bovenstaande vaststellingen kan aan die verwantschap geen geloof worden gehecht.

Ook uw eigen voorgehouden job bij de politie is ongeloofwaardig.

Vooreerst heeft u geen verklaring waarom u precies aan de slag wilde gaan bij de grenspolitie. Voor u is er geen verschil tussen het leger, de nationale politie of de grenspolitie (CGVS, pp. 9, 10). U verklaart dat u zich geregistreerd heeft voor de trainingen van de nationale politie (CGVS, p.8), maar even later zegt u dat u bewust gekozen heeft voor de grenspolitie. Gevraagd waarom de grenspolitie uw voorkeur genoot, verklaart u dat er voor u geen verschil was en dat alle diensten hetzelfde waren (CGVS, p.10). Nogmaals gevraagd wat er anders is aan de opleiding bij de grenspolitie en waar ze specifiek op trainen, antwoordt u dat dit bijna hetzelfde is als bij de andere politie, met name hoe je op de grond moet liggen en hoe je moet salueren naar personen die een hogere rang hebben (CGVS, p.21), wat een uitermate oppervlakkige uitleg is.

Van iemand die bij de Afghaanse veiligheidsdiensten heeft gewerkt, mag algemeen verwacht worden dat hij de verschillen tussen de veiligheidsdiensten duidelijk kan aangeven. Dat is bij u niet het geval. Meer zelfs, u zegt dat er weinig verschil tussen is en haalt de nationale politie en de grenspolitie door elkaar. Bij de DVZ had u gezegd dat u bij de grenspolitie werkte, maar dan voor 4,5 jaar (Verklaring DVZ dd. 16/12/2022, p.7). In de rest van uw relaas heeft u echter enkel gewerkt voor de nationale politie (CGVS, pp. 4, 8, 11, 12, 13, 17, 26).

Zeer opmerkelijk is in elk geval dat u na twee maanden opleiding in Jalalabad door uw overste van de grenspolitie naar de nationale politie werd gestuurd, om bewaker te worden van de politieacademie in Sharshahi (CGVS, pp. 10-11). Wanneer u gevraagd wordt waarom u als lid van de grenspolitie taken van de nationale politie moest uitvoeren, antwoordt u dat u door de overheid naar daar werd gestuurd (CGVS p. 11). Hiermee kan u deze toch opvallende gang van zaken niet verklaren.

Noch los van het vreemde gegeven dat een commandant van de grenspolitie iemand zou aanstellen als bewaker bij de nationale politie, spreekt u zichzelf ook tegen over hoe die overstap in uw geval is verlopen. Eerst verklaart u dat ze u aan het einde van uw opleiding nog niet verteld hadden waar u naartoe zou gaan (CGVS p. 15) en dat u met uw verantwoordelijke had afgesproken dat u na uw verlof zou terugkeren naar het trainingscentrum van de grenspolitie (CGVS, p. 16). Wanneer u zich, nadat u tijdens uw verlof ontvoerd werd, opnieuw aanmeldt, doet u dat echter niet bij het trainingscentrum, maar wel bij de academie van de nationale politie. Volgens u ging u naar daar omdat de overheid u naar daar gestuurd had (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe de overheid u dat had meegedeeld, antwoordt u dat ze u dat al hadden meegedeeld tijdens de trainingen bij de grenspolitie, wat u dus even daarvoor heeft ontkend. Kort daarna geeft u nog een andere versie, door te verklaren dat ze u uw overstap hadden meegedeeld nadat u uw training had beëindigd (CGVS, p. 17).

Ook over de politiebadge die u voorlegt, spreekt u zichzelf tegen. U beaamt dat, op het moment dat u zich daar heeft aangemeld, de nationale politie uw badge heeft aangemaakt (CGVS, p. 17). Wanneer u echter gevraagd wordt met welk uniform u op die badge staat, antwoordt u dat dat het uniform van de grenspolitie is (CGVS, p. 13), wat vreemd is. U verklaart vervolgens ook dat u de badge al heeft gekregen op het moment dat u klaar was met de trainingen (CGVS, p. 14). Dat zou op zich kunnen verklaren waarom u in uw uniform van de grenspolitie op de foto staat, maar klopt niet aangezien u beaamde dat de badge werd aangemaakt door de nationale politie toen u zich daar aanmeldde. Desgevraagd antwoordt u ook dat u altijd dezelfde badge heeft gehad (CGVS, p.14). Het gaat dus om een en dezelfde badge die in uw ene versie door de grenspolitie na uw training is aangemaakt, en in uw andere versie door de nationale politie op het moment dat u zich aanmeldde na uw afwezigheid van zes maanden.

Uw gebrek aan elementaire kennis over de verschillende politiediensten en over uw eigen carrière wordt bevestigd door uw verdere getuigenis over uw job. Zo is het bijzonder opmerkelijk dat u verklaart dat u met niemand bevriend was nadat u twee maanden samen met anderen de opleiding bij de grenspolitie had volbracht (CGVS, p.21). In een omgeving waar mannen twee maanden dezelfde opleiding ondergaan, mag men algemeen verwachten dat men na afloop op zijn minst enkele namen zou kennen van wie daar nog die opleiding volgde. U verklaart echter dat u daar niemand kende, wat vreemd is (CGVS, p. 21).

Nog vreemder wordt het wanneer u gevraagd wordt naar uw collega's bij de nationale politie, een werkomgeving waar u volgens uw eigen verklaringen zeven jaar onafgebroken in dezelfde functie heeft gewerkt. U zegt dat u geen contact heeft met collega's van toen, dat u daar ondanks al die jaren niemand kende en dat u er ook geen vrienden had met wie u kon afspreken om samen te vertrekken uit Afghanistan (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen zijn bevreemdend.

Van die zeven jaar als bewaker op de politieacademie heeft u ook geen enkele foto. U verklaart dat u er 150 had, maar dat u die onderweg naar Europa verwijderd heeft omdat u bang was (CGVS, p.21). Dat is vreemd, omdat u de foto van uw politiebade en uw diploma van de grenspolitie wél al die tijd heeft bijgehouden op diezelfde gsm (CGVS, p. 9).

Over uw job zelf bij de nationale politie legt u weinig doorleefde verklaringen af. Gevraagd of u eens kan beschrijven hoe een dag er daar uitzag, antwoordt u dat jullie dagen daar goed voorbijgingen. Nogmaals gevraagd wat u dan moest doen, antwoordt u dat u in shiften moest werken. Nogmaals gevraagd wat u moest doen nadat u 's ochtends was opgestaan, antwoordt u dat u naar uw werk moest gaan en moest bewaken en dat u daarna ging slapen of uzelf ging bezighouden (CGVS, p. 11).

Uit alle bovenstaande bevindingen dient te worden besloten dat zowel uw verwantschap met een militair als uw eigen job als politieman ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg zijn ook de bedreigingen die rechtstreeks voortvloeien uit uw profiel en dat van uw voorgehouden broer ongeloofwaardig. Deze ongeloofwaardigheid blijkt nog des te meer uit uw verklaringen over de problemen waarmee u beweert te zijn geconfronteerd.

U verklaart dat u en uw voorgehouden broer naar huis zijn gekomen nadat uw vader een dreigbrief had ontvangen (CGVS, p. 5, 15), maar uiteindelijk blijkt het over twee dreigbrieven te gaan (CGVS, p. 18). Daarnaast gevraagd waarom u die brieven niet heeft laten opsturen, antwoordt u dat uw broer dat niet heeft gedaan en dat u dat ook niet doet. Wanneer u door het CGVS wordt aangeraden om die dreigbrieven alsnog te bezorgen, laat u na om dat te doen (CGVS, p. 18).

Ook uw verklaringen over uw ontvoering door de taliban zijn ongeloofwaardig. Om te beginnen is het al weinig aannemelijk dat de taliban u zes maanden in gevangenschap in leven lieten, terwijl ze uw vader al meteen hadden vermoord. Dat ze u vervolgens na die zes maanden vrijlieten en u netjes afzetten in de buurt van uw huis is opmerkelijk (CGVS, p.20). Uw verklaring dat ze u uiteindelijk vrijlieten met als enige voorwaarde dat u niet voor de overheid zou gaan werken (CGVS, pp. 15, 19-20), is niet aannemelijk.

U verklaart over uw ontvoering en uw vrijlating ook dat de taliban op het moment van uw gevangenschap niet op de hoogte waren van uw opleiding bij de grenspolitie in Jalalabad (CGVS, p.20), op een half uurtje van uw geboortedorp. Dat is opmerkelijk, aangezien de taliban wel wisten dat uw broer aan de andere kant van het land bij de overheid werkte, terwijl hij bijna nooit naar huis kwam (CGVS, p.15). Op de vraag waarom ze uw vader gedood hebben, antwoordt u overigens zelf dat de taliban hem verweten dat "zijn zonen (meervoud) werkten voor de ongelovigen" (CGVS, p.19). Geconfronteerd met die tegenstrijdige verklaringen, ontkent u andermaal dat u dat gezegd heeft en zegt u dat de taliban enkel op de hoogte waren van de job van uw oudste broer (CGVS, p.20).

Vervolgens beweert u dat u de belofte die u aan de taliban had gedaan bijna meteen na uw vrijlating verbrak en opnieuw, in uw eigen provincie dan nog, ging werken bij de overheid. U kon in de daaropvolgende jaren blijkbaar ook ongehinderd gaan werken bij de nationale politie en elke week naar huis komen, volgens u omdat de taliban nog altijd niet op de hoogte waren van uw job (CGVS, p. 22). Dat de taliban – die actief was in uw regio, die uw familie viseerde, die uw broer zocht, die uw vader vermoordde, en die u de belofte liet afleggen dat u niet voor de overheid zou gaan werken - gedurende jaren niet checkte waar u aan de slag was en u elke week liet komen en gaan naar uw job bij de politie, is zeer opmerkelijk. U kan bovendien niet zeggen wanneer de taliban dat dan wel te weten is gekomen. U weet wel dat u vanaf het moment dat de taliban op de hoogte waren, een huis heeft gehuurd in Jalalabad, maar u weet de naam niet van de eigenaar van wie u dat huis huurde. U kan ook niet zeggen hoe lang u achteraf nog in de academie bent blijven werken (CGVS, p. 23). Het is bevreemdend dat u niet helderder in de tijd kan situeren wanneer uw werk bekend geraakte bij de taliban. Binnen het kader van uw relaas was dat immers een uitermate significant moment, want dit betekende dat u vanaf dat moment niet meer naar huis kon komen (CGVS, p. 22).

De bedreigingen aan uw adres waren al ongeloofwaardig omdat ze gebaseerd waren op een ongeloofwaardige verwantschap en een ongeloofwaardige job. De bovenstaande bevindingen over de concrete dreigingselementen bevestigen die ongeloofwaardigheid.

De documenten die u, naast de eerder vermelde politiebade, ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijnde een kopie van een getuigschrift van de politietraining en een kopie van een bankkaart, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De gekopieerde foto van u in grenspolitie-uniform kan bezwaarlijk als bewijs worden aanvaard, aangezien het een privébeeld betreft, dat op eenvoudige wijze kan worden gemanipuleerd. Overigens valt bij deze foto op dat uw hoofd niet op natuurlijke wijze aansluit bij de nek en dat uw gezicht anders is belicht en anders is afgelijnd dan de rest van de foto. De contouren van uw hoofd zijn ook opvallend scherp voor een foto die verder enigszins flou is. Dit suggereert dat deze foto inderdaad is gemanipuleerd.

De opmerkingen die u na het persoonlijk onderhoud stuurde zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van

januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de

met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de *“EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024”*, alsook de *“Country Guidance: Afghanistan van EUAA van mei 2024”*, de *“EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”* en de *“SEM, Focus Afghanistan-Return from abroad van februari 2025”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift artikel 10 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU (herschikking). Vervolgens citeert hij twee passages uit een nota van NANSSEN, *“Het gebruik van beleidslijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”*, van 16 juni 2022 (stuk 4 gevoegd bij het

verzoekschrift). Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing “*quasi enkel*” wordt verwezen naar de EUAA-richtlijnen, waarvan de voormelde nota stelt dat ze getuigen van een gebrekkige transparantie waardoor meer waarde dient te worden gehecht aan de UNHCR-richtlijnen waarnaar de bestreden beslissing helemaal niet verwijst, zo stelt verzoeker.

De bovenvermelde nota van NANSEN van 16 juni 2022 uit kritiek op de EUAA Country Guidance en Focus van januari en april 2022 en legt de nadruk op UNHCR “*Guidance note*” van februari 2022 “*voor wat betreft de beoordeling van de beschermingsnoden van personen die Afghanistan ontvluchten*” waarmee deze EUAA-rapporten geen rekening hielden, maar dit is een achterhaalde kwestie. De bestreden beslissing en de aanvullende nota verwijzen immers naar recentere rapporten. Verder stipt de aangehaalde nota van NANSEN van 16 juni 2022 naast deze UNHCR Guidelines, ook nog een Note en een Position van het UNHCR aan over Afghanistan van 2021 en 2022. De Raad ziet niet in en verzoeker legt niet concreet uit waarom aan deze oude UNHCR-instrumenten meer waarde moet worden gehecht dan aan de in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota vernoemde recentere rapporten. Het geciteerde artikel 10 van de Procedurerichtlijn legt trouwens de nadruk op het gebruik van “*nauwkeurige en actuele informatie*” over de algemene situatie in de landen van oorsprong uit verschillende bronnen, quod in casu (EUAA, UNAMA, EASO, SEM, CGVS,...). Daar kan nog aan worden toegevoegd dat in de in de bestreden beslissing aangehaalde “*EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*” op de pagina’s 4 en 10 kan worden gelezen dat UNHCR waardevolle input leverde tijdens het ontwikkelings-, herzienings- en updateproces van de ‘Country Guidance’. Dit wordt herhaald in de Country Guidance van mei 2024. Op pagina 9 kan dan nog specifiek worden gelezen dat relevante UNHCR-richtlijnen in acht worden genomen, inclusief landspecifieke en algemene richtlijnen over de bepaling van de vluchtelingenstatus: “*Relevant UNHCR guidance is also taken note of. This includes the country-specific guidelines published by the UNHCR as well as their general guidance on eligibility*”. Het in de aanvullende nota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) aangehaalde “*EUAA COI Report: Afghanistan – Country Focus (november 2024)*” gebruikt data van verschillende VN-organisaties, waaronder UNHCR (p. 57, 58, 68). Het Zwitserse Staatssecretariaat voor Migratie (SEM) verwijst in zijn in de aanvullende nota van het CG aangehaalde rapport “*Focus “Afghanistan: Return from abroad (14 februari 2025)”* uitgebreid naar informatie van UNHCR. Dit rapport behandelt de situatie van terugkeerders naar Afghanistan en verwijst veelvuldig naar een “*Post-return monitoring report*” van UNHCR uit oktober 2024.

3. Beoordeling

In een eerste middel werpt verzoeker op: “*Schending van art. 48/3 en 48/5 en art. 48/6 VW en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en art. 62 Vw. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Schending van art. 17 van het KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS, Schending van artikel 10 lid 3 onder (b) van de herziene Procedurerichtlijn 2013/32/EU d.d. 26 juni 2013. Schending art. 3 E.V.R.M.*”

Verzoeker geeft in het verzoekschrift onder het kopje “*A. Verweerster geeft de verschillende argumenten om haar weigeringsbeslissing te ondersteunen*”, drie passages van de bestreden beslissing die de beoordeling van zijn vluchtrelaas betreffen weer en bekritiseert deze. Onder het kopje “*B. Verzoeker verwijst tevens naar het feit dat Afghanen die terugreizen wel degelijk reden hebben om te vrezen en zeker als ze verwesterd zijn*” gaat hij in op het aspect verwestering en verwijst hij hierbij naar diverse rapporten.

In een tweede middel werpt verzoeker op: “*schending van art. 3 EVRM en schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet. Schending van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en art. 48/6 Vw. Schending van artikel 10 lid 3 onder (b) van de herziene Procedurerichtlijn 2013/32/EU d.d. 26 juni 2013*”.

Verzoeker wijst erop dat Afghanistan zijn land van herkomst is, dat dit niet wordt betwijfeld en dat dus de actuele veiligheidssituatie aldaar dient te worden nagegaan. Hij citeert uit drie rapporten die alle dateren van 2023.

Verzoeker besluit dat de door hem voorgelegde documenten door het CG “*te snel terzijde worden geschoven door op algemene wijze te verwijzen naar corruptie in het land*”. Hij wijst erop dat zelfs indien er geen geloof aan wordt gehecht dat hij voor de overheid werkte, niet terzijde mag worden geschoven dat zijn broer erkend vluchteling is en voor de overheid heeft gewerkt, zodat hij minstens om die reden een risicoprofiel heeft. Minstens zal hij worden gepercipieerd als verwesterd, waardoor hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven en hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop “*art. 17 van het KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS*” werd geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voor wat betreft het vertrouwensbeginsel: het is niet omdat verzoeker een Afghaan is dat hij daarom de verwachting kan koesteren om ipso facto een internationale beschermingsstatus te verwerven. Een schending van het betrokken beginsel blijkt bijgevolg niet.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verder-gaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Dit en de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur worden verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van zijn werk voor de Afghaanse nationale politie en omwille van het werk van zijn broer M.R.A. voor het Afghaanse nationale leger (ANA).

Toen verzoeker in het najaar van 2015 zijn opleiding bij de grenspolitie had afgerond, belde zijn vader hem met de vraag naar huis te komen omdat er een dreigbrief van de taliban was toegekomen waarin zijn broer M.R.A. werd bedreigd. Nog diezelfde avond vielen de taliban verzoekers ouderlijke woning binnen. Zijn broer M.R.A. kon ontsnappen maar verzoeker werd door de taliban gevangengenomen en zijn vader werd door hen vermoord. Verzoekers broer vluchtte richting Europa en werd op 18 april 2017 in België erkend als vluchteling. Anderhalve maand na deze inval stuurden de taliban een tweede dreigbrief.

Verzoeker werd gedurende zes maanden in een kelder geketend vastgehouden door de taliban in de omgeving van Shek Misri. Ze ondervroegen hem wekelijks en bedreigden hem. Ze eisten dat zijn broer zijn job zou stopzetten en zich bij hen zou aanmelden. Verzoekers broer ging echter niet op deze eis in. Uiteindelijk werd verzoeker vrijgesteld op voorwaarde dat hij niet voor de overheid zou gaan werken *“zoals zijn broer”*. Twee of drie weken later ging verzoeker echter aan de slag bij de nationale politie, als bewaker van de politieacademie in Sharshahi. Hij werkte er ongeveer zeven jaar tot aan de machtsovername door de taliban die plaatsvond op 15 augustus 2021. Verzoeker besloot Afghanistan te ontvluchten nadat de taliban opnieuw een bezoek brachten aan zijn huis terwijl hij bij zijn maternale oom verbleef.

De Raad komt na grondige analyse van de beschikbare landeninformatie, de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten in navolging van het CG tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft algemeen genomen een andersluidend oordeel over zijn eigen situatie, blaast bepaalde elementen op, minimaliseert bepaalde vaststellingen van het CG en verstrekt aposteriori vergoelijkningen. Hij doet hiermee echter geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven en vaststellingen van het CG, die volstaan om de bestreden beslissing te schragen en die steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 16 december 2022 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 23 januari 2024:

A. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering de broer te zijn van een militair die hier werd erkend als vluchteling, hoewel verzoeker dezelfde namen opgaf van zijn ouders als deze persoon en hij op hetzelfde adres als deze persoon woont.

1. Verzoeker legt geen enkel document voor ter staving van de verwantschap met zijn voorgehouden broer.

2. Verzoeker slaagt er niet in een aantal gegevens die zijn vermeende broer betreffen op een doorleefde wijze toe te lichten en te situeren. Zo weet hij zo goed als niets over de militaire carrière van zijn vermeende

broer. Wat hij dan wel verklaarde, met name dat deze luitenant was, komt niet overeen met wat zijn vermeende broer verklaarde, met name dat hij sergeant was, wat in een legercontext een significant verschil is. Geconfronteerd met de vreemde vaststelling dat hij niets weet te zeggen over de job van zijn vermeende broer met wie hij samenwoont, antwoordt verzoeker dat dat inderdaad vreemd is, dat zij goed met elkaar overeenkomen, maar dat zij niet met elkaar hebben gesproken, wat uiteraard niet kan volstaan.

3. Verzoekers verklaringen wijken op belangrijke punten af van de verklaringen die zijn broer bij zijn verzoek om internationale bescherming in 2017 heeft afgelegd.

B. Verzoekers eigen voorgehouden job bij de nationale politie is ongeloofwaardig.

1. Verzoeker kan niet verklaren waarom hij precies aan de slag wilde gaan bij de grenspolitie.

2. Verzoeker kan de verschillen tussen de veiligheidsdiensten niet duidelijk aangeven. Hij zegt dat er weinig verschil tussen is. Hij haalt de nationale politie en de grenspolitie door elkaar. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij gedurende 4,5 jaar bij de grenspolitie werkte terwijl hij bij het CG verklaarde enkel te hebben gewerkt voor de nationale politie. Nogmaals gevraagd wat er anders is aan de opleiding bij de grenspolitie en waar ze specifiek op trainen, antwoordt verzoeker dat dit bijna hetzelfde is als bij de andere politie, met name hoe je op de grond moet liggen en hoe je moet salueren naar personen die een hogere rang hebben, wat een uitermate oppervlakkige uitleg is.

3. Zeer opmerkelijk is dat verzoeker als lid van de grenspolitie taken van de nationale politie diende uit te voeren. Hij werd na twee maanden opleiding in Jalalabad door zijn overste van de grenspolitie naar de nationale politie gestuurd om bewaker te worden van de politieacademie in Sharshahi. Verzoeker kan deze opvallende gang van zaken niet verklaren.

4. Verzoeker spreekt zichzelf tegen over hoe die overstap in zijn geval is verlopen. Eerst verklaart hij dat ze hem aan het einde van zijn opleiding nog niet hadden verteld waar hij naartoe zou gaan en dat hij met zijn verantwoordelijke had afgesproken dat hij na zijn verlof zou terugkeren naar het trainings-centrum van de grenspolitie. Wanneer hij zich, nadat hij tijdens zijn verlof ontvoerd werd, opnieuw aanmeldt, doet hij dat echter niet bij het trainingscentrum, maar wel bij de academie van de nationale politie. Volgens hem ging hij naar daar omdat de overheid hem daar naartoe had gestuurd. Gevraagd hoe de overheid hem dat had meegedeeld, antwoordt verzoeker dat ze hem dat al hadden meegedeeld tijdens de trainingen bij de grenspolitie, wat hij dus even daarvoor ontkende. Kort daarna geeft hij nog een andere versie van de feiten, door te verklaren dat ze zijn overstap hadden meegedeeld nadat hij zijn training had beëindigd.

5. Ook over de voorgelegde politiebade spreekte verzoeker zichzelf tegen. Hij beaamt dat, op het moment dat hij zich daar heeft aangemeld, de nationale politie zijn badge heeft aangemaakt. Wanneer hem echter gevraagd wordt met welk uniform hij op die badge staat, antwoordt hij dat dat het uniform van de grenspolitie is, wat vreemd is. Hij verklaart vervolgens dat hij de badge al had gekregen op het moment dat hij klaar was met de trainingen. Dat zou op zich kunnen verklaren waarom verzoeker in zijn uniform van de grenspolitie op de foto staat, maar klopt niet aangezien hij beaamt dat de badge werd aangemaakt door de nationale politie toen hij zich daar aanmeldde. Desgevraagd antwoordt verzoeker ook dat hij altijd dezelfde badge heeft gehad. Het gaat dus om een en dezelfde badge die in zijn ene versie door de grenspolitie na zijn training is aangemaakt, en in zijn andere versie door de nationale politie op het moment dat hij zich aanmeldde na zijn afwezigheid van zes maanden.

6. Het is bijzonder opmerkelijk dat verzoeker verklaart dat hij met niemand bevriend was nadat hij twee maanden samen met anderen de opleiding bij de grenspolitie had volbracht. Ook verzoekers verklaringen dat hij geen contact heeft met collega's van de nationale politie, dat hij daar ondanks al die jaren niemand kende en dat hij er ook geen vrienden had met wie hij kon afspreken om samen te vertrekken uit Afghanistan zijn bevreemdend. Verzoeker heeft geen enkele foto van de zeven jaar dat hij voor de nationale politie werkte. Hij verklaart dat hij er 150 had, maar dat hij die onderweg naar Europa verwijderd heeft omdat hij bang was. Dat is vreemd, omdat hij de foto van zijn politiebade en zijn diploma van de grenspolitie wél al die tijd heeft bijgehouden op dezelfde gsm. Verzoeker legt weinig doorleefde verklaringen af over zijn job bij de nationale politie, bv. over hoe een dag er daar uitzag.

C. De ongeloofwaardigheid van verzoeker blijkt des te meer uit zijn verklaringen over de problemen waarmee hij beweert te zijn geconfronteerd.

1. Verzoekers verklaringen over zijn ontvoering door de taliban zijn ongeloofwaardig. Het is niet aannemelijk dat de taliban verzoeker zes maanden in gevangenschap in leven lieten, terwijl ze zijn vader al meteen hadden vermoord. Dat ze verzoeker vervolgens na die zes maanden vrijlieten en hem netjes afzetten in de buurt van zijn huis is opmerkelijk. Verzoekers verklaring dat ze hem uiteindelijk vrijlieten met als enige voorwaarde dat hij niet voor de overheid zou gaan werken, is niet aannemelijk.

2. Het is opmerkelijk dat verzoeker verklaart dat de taliban op het moment van zijn gevangenschap niet op de hoogte waren van zijn opleiding bij de grenspolitie die plaatsvond op een half uur van zijn geboortedorp terwijl ze wel wisten dat zijn broer aan de andere kant van het land bij de overheid werkte terwijl hij bijna nooit naar huis kwam. Op de vraag waarom ze zijn vader hebben gedood, antwoordt verzoeker overigens zelf dat de taliban hem verweten dat *“zijn zonen (meervoud) werkten voor de ongelovigen”*.

3. Dat de taliban – die actief waren in verzoekers regio, die zijn familie viseerden, die zijn broer zochten, die zijn vader vermoordden, en die hem de belofte lieten afleggen dat hij niet voor de overheid zou gaan werken – gedurende jaren niet nagingen waar verzoeker aan de slag was en hem elke week lieten komen en gaan naar zijn job bij de nationale politie, is zeer opmerkelijk. Verzoeker kan bovendien niet zeggen wanneer de taliban zijn te weten gekomen dat hij werkte voor de nationale politie. Hij weet wel dat hij vanaf het moment dat de taliban op de hoogte waren, een huis heeft gehuurd in Jalalabad, maar hij weet de naam niet van de eigenaar van wie hij dat huis huurde. Hij kan ook niet zeggen hoe lang hij achteraf nog in de academie is blijven werken. Het is bevreemdend dat verzoeker niet helder in de tijd kan situeren wanneer zijn werk bekend raakte bij de taliban. Binnen het kader van zijn relaas was dat immers een uitermate significant moment, want dit betekende dat hij vanaf dat moment niet meer naar huis kon.

D. De documenten die verzoeker, naast de eerder vermelde politiebadge, ter ondersteuning van zijn asielrelaas aanbrengt, zijnde een kopie van een getuigschrift van de politietraining en een kopie van een bankkaart, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uit objectieve informatie waarover het CG beschikt en waarvan in de bestreden beslissing een link wordt gegeven blijkt dat Afghaanse documenten bijzonder fraudegevoelig zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De gekopieerde foto van verzoeker in grenspolitie-uniform kan bezwaarlijk als bewijs worden aanvaard, aangezien het een privébeeld betreft, dat op eenvoudige wijze kan worden gemanipuleerd. Overigens valt bij deze foto op dat zijn hoofd niet op natuurlijke wijze aansluit bij de nek en dat zijn gezicht anders is belicht en anders is afgelijnd dan de rest van de foto. De contouren van zijn hoofd zijn ook opvallend scherp voor een foto die verder enigszins flou is. Dit suggereert dat deze foto is gemanipuleerd.

Voor wat betreft motief A.: verzoeker kan dit niet aan het wankelen brengen door erop te wijzen dat hij dezelfde familiesamenstelling heeft gegeven als zijn voorgehouden broer en dat hij bij hem op hetzelfde adres woont. Gegevens over de familiesamenstelling kunnen gemakkelijk worden gebriefd en uit een samenwoning op hetzelfde adres kan niet worden afgeleid dat zij familieleden zijn. Voorts probeert verzoeker tevergeefs te minimaliseren dat hij niet *“in detail wist te antwoorden over diens werk”*. Om motief A onderuit te halen volstaat het ook niet om simpelweg voor te houden dat hij geen kennis heeft over het werk van zijn voorgehouden broer bij het Afghaanse nationale leger omdat *“daar niet over [wordt] gepraat”* en dat hij *“er niet veel meer van [weet] nu dit toch ook al meer dan 7 jaar geleden is”*. Van iemand die verklaart dat het werk van zijn broer aan de basis ligt van zijn problemen met de taliban, waaronder zes maanden gevangenschap waarbij hij stelt te zijn vastgeketend, ondervraagd en slecht behandeld, kan worden verwacht dat hij in staat is om algemene kennisvragen te beantwoorden over het werk van zijn broer zoals bijv. welke functie hij had of tot welk korps hij behoorde. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreft het geen details maar peilde het CG naar basiskennis. Ook blijkt niet uit het gehoorverslag dat hij naast de familiesamenstelling op *“verschillende vragen over zijn broer [kan] antwoorden”*. Verzoekers betoog dat het meer dan zeven jaar geleden is dat zijn broer werkte voor het Afghaanse nationale leger, vormt tevens geen afdoende uitleg voor de vastgestelde gebrekkige kennis van zaken die raken aan elementaire gegevens die de kern uitmaken van zijn asielrelaas, waarvan kan worden verwacht dat hij er, langer geleden of niet, informatie over kan geven. Bovendien woont verzoeker samen met zijn voorgehouden broer in België. Er kan dan toch ook worden verwacht dat als er gaten zijn in zijn kennis, hij zijn broer hierover had bevraagd. Dat verzoeker dezelfde familie-samenstelling als zijn voorgehouden broer opgaf kan zijn gebrekkige kennis over diens werk niet vergoelijken. Verzoeker verwijt verweerder verder geen vragen te hebben gesteld over zijn jeugd en deze van zijn broer maar licht niet toe welke informatie hij hierbij zou willen geven hebben die een verwantschap met zijn voorgehouden broer zou kunnen aantonen. Verder gaat verzoeker totaal niet in op de vaststelling dat hij geen enkel document voorlegt om deze verwantschap aan te tonen evenals de vaststelling dat zijn verklaringen op belangrijke punten afwijken van de verklaringen die zijn broer bij zijn verzoek om internationale bescherming in 2017 heeft afgelegd. Naast de vaststelling die kan worden gelezen in de bestreden beslissing dat zijn broer in 2017 verklaarde dat verzoeker zijn opleiding bij de grenspolitie genoot nadat hij de twaalfde graad op school had afgewerkt, terwijl verzoeker zelf verklaart maar tot de zevende graad naar school te zijn geweest, merkt de Raad nog andere afwijkende verklaringen op. In het bijzonder verklaart verzoekers voorgehouden broer in 2017: *“[...] Ik kwam naar huis, hij kwam ook. We waren de tweede nacht thuis. Hij werd ontvoerd door de taliban. Mijn broer zei me dat hij twee maanden training kreeg in Sarshahi. [...] Hij zei dat hij momenteel wacht in de brigade om te vliegen of te gaan in het konvoi.”* (gehoorverslag CG 27 maart 2017, p. 13). Verzoeker verklaarde echter dat hij ongeveer twee maanden training bij de grenspolitie kreeg *“in de stad Jalalabad, naast het taxistation van Kabul”* en dat hij daarna werkte als bewaker bij de academie van de nationale politie in het dorp Sharshahi (gehoorverslag CG, p. 11).

Ook verklaarde verzoeker dat hij één dag verlof had om naar huis te gaan nadat zijn vader belde om naar huis te komen omwille van een dreigbrief en dat de taliban diezelfde dag naar zijn ouderlijke woning kwamen (gehoorverslag CG, p. 16). De Raad neemt ten slotte akte van verzoekers aankondiging in het verzoekschrift dat hij zich het recht voorbehoudt om bijkomende stukken neer te leggen, wat hij niet heeft gedaan. Voorts waren noch verzoeker noch zijn broer aanwezig op de terechtzitting zodat de Raad hen niet verder kon bevragen over hun verwantschap.

Voor wat betreft motief B.2 stelt verzoeker dat hij niet kan uitleggen hoe de verschillende Afghaanse politiediensten en het leger verschillen “op papier”. Voor hem komt het allemaal op hetzelfde neer aangezien hij het zo heeft ervaren. Hij tracht dit vaag betoog te onderbouwen door te citeren uit een rapport van de Amerikaanse overheid, “*Police in Conflict - Lessons from the U.S. Experience in Afghanistan*” van juni 2022, waarin onder meer kan worden gelezen dat de grens tussen politie en leger gemakkelijk vervaagde en dat het Afghaanse politieapparaat werd gekenmerkt door een gebrek aan duidelijke commandostructuur en dat er verwarring heerste tussen militaire en politietaken. Echter ziet de Raad niet in en legt verzoeker ook niet uit hoe dit rapport kan verklaren dat hij het verschil niet kan uitleggen tussen de grens- en de nationale politie terwijl hij stelt bij de ene te zijn getraind en bij de andere gedurende zeven jaar te zijn tewerkgesteld. Verzoeker verwijt verweerder voorts onvoldoende rekening te hebben gehouden met het feit dat hij maar tot de leeftijd van 13 jaar school heeft gelopen. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker tot de zevende graad naar school gegaan in Afghanistan. Van een persoon met een dergelijk profiel kan toch worden verwacht dat hij in staat is om meer informatie te geven over zijn werk, om het verschil uit te leggen tussen de grens- en de nationale politie evenals om coherente verklaringen af te leggen over zijn overgang van de grens- naar de nationale politie en over het moment dat hij zijn politiebadge verkreeg. Alleszins blijkt uit het gehoorverslag niet dat bepaalde vragen de voormelde capaciteiten overstegen of minstens dat verzoeker dit aangaf. Verzoeker stelt verder dat uit zijn antwoorden tijdens het gehoor bij het CG blijkt dat hij het Dari niet altijd begrijpt maar laat na concreet te duiden waaruit dit zou moeten blijken. Bovendien gaf verzoeker duidelijk bij aanvang van het gehoor bij het CG aan dat hij in het Dari wenste te spreken omdat dit zijn moedertaal is (gehoorverslag CG, p. 2-3). Hij verwijt verweerder geen rekening te houden met zijn “profiel” maar laat na te duiden waarmee verweerder dan precies rekening zou moeten hebben gehouden. Tot slot ziet de Raad niet in wat de relevantie is van verzoekers vermeldingen dat hij het gehoor bij het CG verwees naar “de AK-47” of de kalashnikov, dat de “*Afghan border police [...] een subdivisie van de van de Afghan national Police [is]*”, dat hem niet werd gevraagd door het CG hoeveel ammunities hij kreeg of dat hij niet in staat is om op open vragen te antwoorden. Dit laatste werd alleszins op geen enkel moment door verzoeker of zijn advocaat gemeld aan verweerder.

De Raad merkt op dat verzoeker in het geheel niet ingaat op de concrete vaststellingen van verweerder vermeld in de punten B.1., B.3, B.4., B.5. en B.6. waardoor deze overeind blijven. Ook op motief C gaat verzoeker niet in.

Voor wat betreft motief D. kan de Raad verzoeker niet volgen waar hij beweert dat het CG de door hem voorgelegde documenten “*bijna op automatische wijze*” afwijst. Immers blijkt uit motief D. evenals uit motief B.5. dat het CG de voorgelegde documenten ook inhoudelijk bespreekt waar het vaststelt dat de gekopieerde foto van verzoeker in grenspolitië-uniform gemanipuleerd lijkt en dat verzoeker niet in staat is eenduidige verklaringen af te leggen over hoe en wanneer hij de door hem voorgelegde politiebadge heeft verkregen waarop hij staat afgebeeld in zijn uniform van de grenspolitië. Verzoeker weerlegt deze bevindingen niet door simpelweg te betogen dat verweerder “*de echtheid van het getuigschrift van de politietraining in concreto [zou] kunnen nagaan*”, nog daargelaten de vraag hoe dit zou moeten geschieden als het origineel niet wordt voorgelegd.

Gezien de vastgestelde onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Kan niet tot een andersluidend oordeel leiden: verzoekers blote bewering in de aanvullende nota van 4 september 2025 dat “*de familiegeschiedenis*” aan de basis ligt van zijn broers erkenning als vluchteling en zijn overtuiging dat “*gelet op dit bewijs*” er geen twijfel is dat hij tot een risicogroep behoort en “*wel degelijk vervolgd en eerder vermoord zal worden*”. Hij voegt bij de aanvullende nota, naast de reeds overgemaakte kopie van een bankkaart van Kaboel, opnieuw een kopie van zijn politiebadge waarvan zijn raadsvrouw ter terechtzitting zelf stelt dat ze denkt dat deze zich al in het dossier van het CG bevindt en dus op zich misschien niet nieuw is. Het origineel werd niet bijgebracht. Het opnieuw voegen van een kopie van de politiebadge kan alleen maar leiden tot dezelfde conclusie dat de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief is: het gaat om een kopie zonder controleerbare herkomst en er is wijdverspreide documentenfraude, zoals benoemd door het CG. Voorts ziet de Raad niet in hoe een bankkaart, origineel of een kopie, het vluchtrelaas van verzoeker kan aantonen en verzoeker legt het ook niet uit.

Gezien dit alles zijn dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan en kan bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers asielrelaas geen vrees voor vervolging door de taliban met zich meebrengt.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan bijna drie jaar geleden heeft verlaten en dat hij al drie jaar *“ondergedompeld”* is in de westerse waarden, normen en cultuur. Hij benadrukt dat hij nooit onder het talibanregime heeft geleefd. Hij betoogt dat zelfs indien hij zich de westerse normen en waarden niet zou hebben eigen gemaakt, hij zal worden gepercipieerd als verwesterd bij terugkeer naar Afghanistan, minstens zal hij het slachtoffer worden van afpersing. Hij stelt dat afpersing tevens een daad van vervolging kan uitmaken of een reëel risico op ernstige schade kan uitmaken en wijst ter ondersteuning van zijn betoog op een bijdrage in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van 2016, citeert uit de reeds aangehaalde NANSEN-nota van 16 juni 2022 evenals uit een NANSEN-rapport 3-21 van november 2021 met als titel *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* alsook uit een NANSEN-rapport 5-21 met als titel *“Volgend verzoek, machtsovername Taliban, Afghaanse man”*, ook

van november 2021. Hij besluit dat het minstens aannemelijk is dat de taliban personen vermoorden *“die zo lang zijn weggebleven en verwesterd terugkomen.”* Hij stelt dat ook in de *“UNHCR guidelines van 2018”* werd aangehaald dat terugkerende Afghanen die worden gepercipieerd als verwesterd een risicogroep uitmaken en dat het EASO-rapport *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, van 2 september 2020 erop wijst dat personen die in het buitenland asiel vragen, in Afghanistan worden beschouwd als christenen of atheïsten. Tot slot citeert hij uitgebreid uit een *“recent”* NANSSEN-rapport *“Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan”*, van 22 november 2023. Verzoeker sluit af door erop te wijzen dat het CG hem geen enkele vraag stelde om te peilen naar een eventuele verwestering in zijn hoofd en besluit: *“Het verhoor voldoet dan ook niet aan de bovenvermelde bepalingen.”*

In de aanvullende nota van verzoeker kan worden gelezen dat hij verwijst naar de elementen die hij heeft uiteengezet in het verzoekschrift. Hij verklaart dat hij ondertussen 3,5 jaar in België verblijft, bij het gezin van zijn broer die erkend vluchteling is en dat hij is tewerkgesteld.

Verzoeker voert noch in het verzoekschrift noch in de aanvullende nota enig concreet betoog over een verwestering/westerse levensstijl gedurende de 3,5 jaren dat hij in België verblijft. Hij toont zelfs niet aan dat hij alhier is tewerkgesteld. Verzoeker weerlegt aldus niet de voormelde gedane beoordeling van verweerder in zijn geval. Verzoekers algemeen betoog met verwijzing naar allerlei rapporten over de risico's voor terugkeerders in Afghanistan ingevolge verwestering volstaat te dezen niet. Ook kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij het CG verwijt geen enkele vraag te hebben gesteld over zijn *“(vermeende) verwestering”*. Blijkens het gehoorverslag kreeg verzoeker immers de kans om verklaringen over een potentiële verwestering in zijn hoofd af te leggen toen hem door de protection officer op het einde van het onderhoud bij het CG werd gevraagd *“Wat denkt u dat er u zal overkomen in geval van een terugkeer?”* en *“Heeft u nog iets toe te voegen aan uw relaas?”* (gehoorverslag CG, p. 23). Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe concrete elementen voor te leggen inzake zijn vrees bij terugkeer omwille van verwestering. Verzoeker was zelfs niet aanwezig ter terechtzitting om hierover bevestigd te worden.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten rond 17 augustus 2021, enkele dagen na de machtsovername door de taliban, toen hij 27 jaar oud was. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker diende bij aankomst in België op 17 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in en verblijft hier 3,5 jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit zoals gezegd niet concreet aan. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Tijdens het gehoor bij het CG verklaarde verzoeker immers nog wekelijks contact te hebben met zijn jongere broer in Afghanistan (gehoorverslag CG, p. 6). Ook zijn moeder en echtgenote verblijven nog in Afghanistan (gehoorverslag CG, p. 6-7)

Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban (cf. punt 3.1.1.).

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden gevestigd en/of vervolgd

Dat verzoekers broer hier werd erkend als vluchteling in 2017 en dat verzoeker met hem samenwoont kan niet leiden tot een ander oordeel. Immers is de verwantschapsband tussen verzoeker en deze persoon niet aangetoond (cf. punt 3.1.1.). Verzoeker behoort om die reden niet tot *“de risicoprofielen”*, zoals hij beweert.

Waar verzoeker tot slot nog aanhaalt dat hij het slachtoffer zal worden van afpersing, merkt de Raad op dat hij dit geenszins concreet onderbouwt waardoor het een blote bewering blijft. Zijn verwijzing naar een rapport van NANSSEN waarin algemeen melding wordt gemaakt van afpersing door de taliban doet hier niet anders over oordelen, noch zijn vermelding dat verweerder in verschillende dossiers besliste dat afpersing een daad van vervolging kan uitmaken of een reëel risico op ernstige schade kan uitmaken.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de aanvullende nota van verweerder worden gelezen: *"Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid."*

Evenwel vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Zoals het CG in de aanvullende nota terecht aangeeft, betekent de precaire sociaal-economische situatie niet *“dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting”*.

Het blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als gezonde jonge man, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij niet aannemelijk maakt aldaar niet meer over een familiaal netwerk te beschikken (cf. supra).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift helemaal niets aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg zou zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte

stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. In Afghanistan is er echter heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de aangereikte landen-informatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024.

Verzoeker verwijst naar drie rapporten van 2023 (UNHCR, 'Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan', februari 2023, NANSEN-rapport *"Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan"*, van 22 november 2023, ACLED 11 augustus 2023 *"Two years of repression mapping taliban violence targeting civilians in Afghanistan"*) maar toont met deze rapporten niet concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen alsook de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of hierbij kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig is tewerk gegaan.

De middelen zijn bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een ander oordeel leiden: verzoekers simpele verwijzing in het verzoekschrift en de aanvullende nota naar en citaten uit allerlei rapporten die handelen over de algemene situatie in Afghanistan, over afpersing door de taliban, over talibaninstructies over passend gedrag en het afdwingen ervan, over grove mensenrechtenschendingen, over humanitaire en veiligheidschrisissen, zoals de UNAMA NOTA van juli 2024, *“DE FACTO AUTHORITIES’ MORAL OVERSIGHT IN AFGHANISTAN: IMPACTS ON HUMAN RIGHTS”*.

De Raad zal niet ontkennen dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen en waarbij de vrijheid van mening en mediavrijheid aan banden worden gelegd evenals de vrijheid van religie en politieke rechten, maar er is geen sprake van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Er kunnen over de prangende situatie in Afghanistan overigens vele bladzijden worden geschreven. De situatie moet zeker en vast worden beoordeeld aan de hand van recente rapporten. Het CG heeft in de aanvullende nota echter recente informatie aangebracht. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij in de aanvullende nota zonder meer aanstipt dat er sprake is van censuur, poneert dat de rapporten van verweerder *“helemaal niet actueel zijn en daarenboven geen juist beeld kunnen geven van alle schendingen en handelingen jegens individuen”*. Verzoeker citeert vervolgens uit een rapport van *“Freedom house, Afghanistan: Freedom in the World 2024 Country Report”* maar in de door verzoeker geciteerde passages uit dit rapport wordt ook gesproken van een nationale trend van daling in geweld.

De kernvraag is of er elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker gezien de combinatie van de situatie in Afghanistan én de elementen die zijn zaak kenmerken, de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Er ligt dus géén situatie voor waarbij verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en waarbij moet worden nagegaan of hij bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA